

PRÒLEG

Per primera vegada, Amazon, la llibreria global, ha venut més llibres digitals que en paper. En els primers dies, l'última novetat de Dan Brown, per exemple, ha tingut 120 lectors en llibre digital per cada 100 exemplars venuts en paper. El simple fet de disposar d'un llibre electrònic, un *e-book*, i poder descarregar-te senzillament a casa l'últim títol del teu autor favorit és la prova que la revolució digital finalment està arribant al món editorial. La música, el cinema, la fotografia i la premsa estan submergides des de fa anys en la revolució digital, però Amazon i les llibreries tradicionals encara es limitaven fins fa poc a vendre volums impresos. Les festes de Nadal passades, però, s'ha produït un punt d'inflexió. L'aposta de diversos editors catalans pel suport electrònic, per la pantalla personal, és decidida. Les revoltes s'han de liderar si no vols que es girin en contra teva, i els editors del país no volen cometre els mateixos errors que altres indústries culturals que s'han vist superades arreu del món pel tsunami digital i la revolta en xarxa a Internet.

És per aquest motiu que en aquest pròleg no podré escriure «el llibre que teniu a les mans». És una expres-

sió que amb els anys quedarà desfasada, i ara l'hauré de substituir per «el llibre que teniu a les mans, a la pantalla o al vostre lector electrònic». Efectivament, *#Política 2.0* és el primer llibre d'Ernest Benach que es pot adquirir en suport paper i electrònic. Per primera vegada, un president del Parlament de Catalunya publica un llibre el contingut del qual tindrà diversos suports: el digital i el tradicional. En el cas del suport digital, amb una infinitat d'enllaços a pàgines web, diataris personals o blocs, xarxes socials i eines col·laboratives disponibles a Internet.

M'he fixat en aquest aspecte, que podria semblar anecdòtic, per il·lustrar la magnitud dels canvis que ens ha tocat viure com a societat. La nostra és una era radicalment diferent de la de les generacions que ens han precedit. Experimentem transformacions a una velocitat de vertigen, que ens afecten en la quotidianitat, en la manera de treballar i guanyar-nos la vida, d'aprendre, de relacionar-nos, de distreure'ns, d'organitzar-nos i de comunicar-nos com a societat moderna, complexa i global que som.

El català és un cas d'èxit a Internet, i la història de la xarxa catalana és la d'un triomf col·lectiu. El *.cat* és el primer domini d'Internet d'una llengua i una cultura, la catalana. Aquest 2010 probablement arribarem als 40.000 dominis *.cat*, una prova irrefutable de l'entusiasme dels ciutadans, les entitats, les empreses, les institucions i les administracions del país amb

la seva matrícula virtual. Una demostració més de la força del binomi identitat-innovació, i del bon fer de la candidatura catalana i de la [Fundació.cat](http://Fundacio.cat). El nostre és dels dominis més actius i respectats del món d'entre els de la seva categoria (domini de segon nivell). L'última evidència és que l'empresa nord-americana d'antivirus McAfee ha situat el *.cat* en segon lloc pel que fa a seguretat informàtica (això vol dir que navegar per pàgines *.cat* és més segur), en un rànquing de 280 dominis de tot el món.

La presència catalana a Internet és excel·lent no només pel *.cat* (la nostra és una de les 40 llengües reconegudes pel monstre Google i, per tant, formem part del catàleg d'idiomes globals), sinó especialment per l'enorme dinamisme de la nostra comunitat a la Xarxa. El domini es va autoritzar el 15 de setembre de 2005, però l'activisme català a Internet ve de deu anys abans, el 1995. Els primers internautes de l'Estat espanyol són catalans. El primer web en català el van crear Jordi Adell i els germans Carles i Antoni Bellver a la Universitat Jaume I de Castelló. Els més visionaris i atrevits són d'aquí, i ells han obert camí a una gran comunitat d'internautes que han fet en la llengua pròpia tot el que es pugui imaginar i més. Darrere d'uns aventurers dels anys 94 i 95 del segle passat hi hem anat un munt de ciutadans amb ganes de descobrir, saber, compartir, fer negoci, cultura i oci, d'explorar en definitiva.

És en aquesta lògica que cal interpretar *#Política 2.0*. És el primer llibre sobre la nova manera de fer política escrit per un polític català. I no per un polític qualsevol, sinó pel president del Parlament de Catalunya, la segona autoritat del país a nivell institucional. Ernest Benach obre camí en la política 2.0 al nostre país, i ho fa després d'haver explorat, com els visionaris i atrevits professors Adell i Bellver en l'àmbit universitari o com Vicent Partal i Assumpció Maresma, director i editora del diari digital *Vilaweb*, en l'aspecte periodístic. Amb aquest llibre, Benach fa una aportació important a la història de la Internet catalana i es converteix en el polític que més ha experimentat en primera persona i de manera sincera les eines de la web social i participativa. És –i això hi ha pocs internautes honestos que ho discuteixin– el dirigent polític català que més i millor ha fet un bloc (institucional i personal), que s'ha mogut socialment a Twitter i Facebook, i que ha tingut presència a YouTube i Flickr, entre moltes eines de l'anomenada web 2.0.

La contribució d'Ernest Benach, però, no es limita a la seva faceta individual. Aquest llibre és també un bon memoràndum de la revolució que Benach ha liderat al Parlament de Catalunya, convertit avui en una cambra legislativa avançada, moderna i innovadora en l'obertura a les (noves?) tecnologies. Sense la convicció i passió internauta i tecnològica que Benach ha demostrat aquests anys com a president del Parlament, no

s'entendria en absolut el salt endavant de la institució sobre la qual recau la nostra sobirania popular. En definitiva, seria impensable això que s'anomena Parlament 2.0, que no és res més que el reconeixement d'un fenomen imparabile: la manera d'entendre la política i la democràcia al segle XXI.

L'aportació del President Benach en la modernització de la cambra i la transformació del *modus operandi* dels diputats i diputades ha estat clau. No només pels aparells al seu abast (ordinador portàtil, dispositius mòbils...), sinó pel reconeixement a una activitat fins llavors considerada marginal o alternativa per part dels electes (blocs i tota mena de xarxes socials) i per l'obertura de la cambra al conjunt de la ciutadania i l'aprofundiment en els mecanismes de participació i transparència. És a dir, per allò que es veu i es gestiona a través de www.parlament.cat i també pel que es fa a l'hemicicle i que els espectadors poden veure en directe pel Canal Parlament o el 3/24 de la televisió pública.

Que hi hagi diputats i diputades amb ordinadors portàtils en una sessió plenària a l'hemicicle, simultaniejant el seguiment del debat amb la feina de consultar el correu electrònic, llegir documents en pantalla o conversar virtualment amb altres polítics i ciutadans és una estampa que molts altres països haurien d'envejar. I segurament encara no n'hi ha prou. Els propers anys veurem com la política i la seva escenificació més solemne, en l'espai noble del Palau del Parc de la Ciu-

tadella, canviarà de la mà de la tecnologia. Catalunya i el seu Parlament han fet un primer salt endavant significatiu. En aquest context, el paper de Benach ha estat determinant. O us imagineu això mateix amb una cambra presidida per un polític d'una altra generació, de molta més edat, en una fase de retirada de la seva carrera pública? Jo no.

En aquest país últimament hem convertit la política en una escena molt donada a la caricatura. Tot es ridiculitza o menysprea amb una facilitat alarmant. Els més proclius a la caricaturització, ridiculització i menyspreu de tot el que representa la política 2.0 són precisament els més analògics, antics i immobiliistes. És l'ignorant qui més covardia demostra davant del canvi. Una barreja d'ignorància i covardia ha marcat el tractament de polítics i periodistes al canvi de paradigma social que vivim. Treure ferro al que en aquest llibre s'explica ha estat el pa nostre de cada dia. Ara, però, hi ha la recopilació feta, escrita i publicada. Com a balanç de la feina que ha fet el Parlament de Catalunya en el seu conjunt i com a testimoni de la capacitat de reinventar-se que ha demostrat Ernest Benach com a polític.

Aquest llibre és d'una gran utilitat. Per als que sabem què ens explica Benach i tenim prou elements d'interpretació, i per als novells que aprofitaran la lectura com una oportunitat per fer el salt. El mateix pas endavant, valent i encoratjador, que han fet els Ernest

Benach, Miquel Iceta, José Antonio Donaire, Albert Batalla i Carles Puigdemont, entre molts altres membres del Parlament, o l'eurodiputat Raül Romeva, per entendre que la política es pot fer i s'ha de fer de manera diferent si ha de servir per connectar millor amb la ciutadania i ajudar a transformar la societat.

Ja ho diu el professor Toni Aira al seu últim llibre, *Això no és Amèrica*. No cal que ens obsessionem en els Estats Units i en Barack Obama. Hem de conèixer que hi fan, allà, però Catalunya no és Amèrica i cap dels nostres polítics és Obama. Són els nostres electes i dirigents els que han de combatre la desafecció política d'aquí i aprofundir en les reformes i millores del sistema català. Quina millor aliada per fer-ho que la tecnologia i l'ús assenyat d'Internet? Quina millor oportunitat que prendre nota del que en aquest llibre ens explica Ernest Benach? Un bon punt de partida.

SAÛL GORDILLO

Periodista. Director de l'Agència Catalana de Notícies (ACN). Autor del llibre Nació.cat. Des del 2004 escriu diàriament al seu Bloc sense fulls (www.saul.cat)

Gener del 2010